

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Κ Ο Σ Μ Α

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατά την κδ' του Αύγουστου Μηνός.

ΠΟΝΗΜΑ

ΣΑΠΦΕΙΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΥΠΟ

Β. Π. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΚΑΔΜΟΣ»

Ὁδὸς Κανακίη

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΚΑΔΜΟΣ»

Ὁδὸς Μαιζώνος πλατεῖα Γεωργίου Α΄.

1878.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ.

Ψαλλομένη κατά τὴν κδ' τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β'.

Ἡοίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Δίς.

Δεῦτε τὸ λογικὸν σύστημα, συστησώμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει γεραίροντες, πάσης εὐχοσμίας τὸν πρόξενον, τῷ μερόπων γένει Κοσμᾶν τὸν Θεῖον, τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὸν πράξει καὶ θεωρία διαλάμπαντα, καὶ πρὸς γνῶσιν θείαν ἀνθρώπων πλήθη, διδασχαῖς ποικίλαις, καὶ λόγοις θείοις ἐπαλείψαντα, ὑπογραμμὸν τὸν τῶν ἀσκητῶν, καὶ ἐν Ἀποστόλοις Ἱερομάρτυρα.

Ἔτερον προσόμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν Ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, εὐφημήσω-
μεν τὸν Χριστολάτρην, τὸ τῆς εὐσεβείας ὑπό-
δειγμα, τὸν τοῖς Ἀναργύροις ἐφάμιλλον, καὶ τὰ
ἴσα φέροντα τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς πάντας γνώσει
τῆ θείᾳ πλουτίσαντα, καὶ πάντων τὰ ἦθη κατα-
κοσμήσαντα, ἀναργύρους τὰς διδασκαλίας προ-
χέοντα πᾶσιν, ἐν Ἱερεῦσιν ἐκλάμψαντα, ὃν ὁ
Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον ἔμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἅπαν σύνταγμα, ἐγκωμίων
ἀνθεσιν ἐπιλέκτοισ, τοῦ Χριστοῦ θεράποντος
στέψωμεν Κάραν τὴν Ἀγίαν χρεωστικῶς, τὴν
τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι, τὴν χάριν δαφιλε-
στάτην καταχέουσιν, καὶ νόσους πολυτρόπους
ἀπελαύνουσιν, ὡς παρὰ Θεοῦ κομισαμένην, ἀν-
τάξιον τῶν πόνων, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν,
ἣν ὁ Χριστὸς ἐδωρήσατο ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὸ ἄστατον, καὶ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελικῶς ἐπ' ὄμων
ἀράμενος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας
πᾶσι διέσπειρας, ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἰα-
μάτων δαφιλευόμενος ὅθεν κατὰ Παῦλον τοῖς
πᾶσιν ἐβόας· ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε

ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, μετὰ πάντων τῶν
Ἀγίων, ἀλλὰ καὶ νῦν αἰτοῦμέν σε, Μαρτύρων
ἐγκαλλώπισμα, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν, πρὸς
τὸν Σωτῆρα Κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεύων,
ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ σοῦ τῇ Σορῶ προσίον-
των τῇ ἀγία, καὶ πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβά-
σμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς
μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;

Προκείμενον. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα,
καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγ-
γελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει
ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν,
καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρ-
τυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ
πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου
οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ
εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγ-
γειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος.
Ἦμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς;
ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος.
Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ
Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφαλαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐ-
τῶν βᾶσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνή-

ναι, και ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, και ἡ ἐφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· και ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς, και εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, και ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, και ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, και ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινούσιν ἔθνη, και κρατήσουσι λαῶν, και βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, και οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις και ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιος αὐτοῦ, και ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ε'. 46. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, και ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, και ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπειας, και τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, και τῷ βραχίονι ὑπερασποιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, και ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνει δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, και ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται και ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκαλύσουσιν ἀποτόμωs. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, και ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς, και ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν, ἀνομία, και ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς

και σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆs. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους και γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησιs ὑμῶν, και ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α'.

Τί σε προσκαλέσωμεν τρισμάκαρ, Μάρτυρα, ὅτι ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας; κήρυκα, ὅτι τὸν τόνον τῆs τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας τοῖs πᾶσιν ἐκήρυξas. Ἀπόστολον, ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποστολικῶs τοῖs πιστοῖs διετράνωsas. Μοναστὴν τε, ὅτι τὸν σὸν βίον, ὡsπερ κάτοπτρον καθαρὸν τῆs ἀσκήσεως ἐγκατέλιπes. Ἱερέα, ὅτι ἱερουργῶν, σεαυτὸν ὡsπερ θυσίαν καθαράν, προσήγαγes τῷ Κυρίῳ σου ὃν ἐκτενωs ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰs ψυχὰs ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ὅμοιον.

Τοὺs λαμπροὺs ἀγωνάs σου, οὺs ὑπὲρ τῆs πίστεως ἠγωνίασαι, τίs διηγῆσεται; Ἱερομάρτυς πανένδοξε, τοὺs ἰδρωτάs, τοὺs πόνουs, τοὺs ἀνά πᾶσαν Πόλιν προσγινομένουs σοι διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπέλιπας τὴν τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν· ὅθεν και ἡμεῖs, αἰτοῦμέν σε πανσεβάσμιε, ὡs παρρησίαν εὐράμενοs παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖs ψυχαῖs ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Ἀποστολικῶs τὸν δρόμον τετέλεκας, ἀσκήσει πρότερον τὸν βίον, ἀγνισάμενοs και ἀπαθεία ἀνθ' ὧν ὁ Χριστὸs πλουσίαν τῶν θαυμάτων κεχορήγηκέ σοι τὴν ἐνεργειαν, ὁ μόνουs τοὺs αὐτὸν δοξάζονταs ἀντιδοξάζων, και θαυμαστῶν ὁ τῶν θαυμάτων χορηγὸs τοῖs ἐν τῇ γῇ Ἁγίαιs· ὅθεν και ἡμεῖs σήμερον, σοῦ τῇ Σορῷ προσιόντεs τῇ Ἁγίᾳ μετ' εὐλαθείας τὴν κόνιν ἀσπαζόμεθα, τοῖs πᾶσιν ὡs ἀληθῶs, ἀφθονα τὰ ἰάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι πανσεβάσμιε,

διὰ σοῦ τυχεῖν ἀφέσεως πταισμάτων, καὶ κολάσεως λυτρωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ὅμοιον.

Οτὰ ὕδατα Πάτερ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς διειδῆ καὶ πόσιμα, μεταποιησάμενος λόγῳ μόνῳ, καὶ λαὸν δίψῃ συνεχόμενον, καὶ βοῶντα κορέσας, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ὅσιε, ἐλὴν ρυπαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀνάδειξον ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διειδές, τῷ διψῶντι Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν παντὸς τοῦ πλάσματος, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος π.λ. α'.

Οσιε Πάτερ, τοῖς ὁπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἴχνος ἐπόμενος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανύσαι διέγνωσας, κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα, ἡγήσάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἄνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τῆς πῶν ἀδελφῶν τῶν συγγενῶν σοι κατὰ σάρκα σωτηρίας ἀλλ' ἵνα πάντες τινες διὰ σοῦ σωθῶσι, τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦλον ἐξέχεας, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸ δυνατόν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὡσπερ λύτρον σωτηρίας παρέδωκας· καὶ Χριστῷ προσήγαγες ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαῖς σου, ἔθνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ Βασιλείαν τὴν οὐράνιον, μετ' αὐτῶν εἰσέλθῃς κράζων, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυραι.

Αριστεὺς ὡς ἀήττητος, τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἐννοίαν εὐθαρσῶς διήλεγξας, καὶ κατήσχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, πλουσίαν τὴν δύναμιν, κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀριστεύων τοῦ Πνεύματος τοῖς χαρίσμασι, καὶ τρόπαια τῆς

νίκης κατὰ πάντα, ἀναστήσας τόπον Πάτερ, στερηφορῶν ἐξεδήμησας.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἐνθέοις διδάγμασι, τὴν ὑψηλίον ἅπασαν, εὐσεβῶς κατήρδευσας, Ἱερότατε, σπείρας τὸν λόγον τῆς πίστεως, Κοσμᾶ ἀξιάγαστε, ταῖς τῶν πάντων ἀκοαῖς, καὶ κομῶντας ὡς στάχυνας ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς ταῖς ἐνθέοις, τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ προσήγαγες ὡς θῦμα, τῷ σῷ Δεσπότη εὐπρόσδεκτον.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ θαυμάσασωσεν.

Αρετὴν πᾶσαν ἥσκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, ἐναρέτου τε, ζωῆς τῆς ὄντος ὑπόδειγμα, Κοσμᾶ ἀξιάγαστε, τῆς Τριάδος γεγονώς, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ἧ καὶ πρέσβευε, ἰλασμόν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι καὶ σωτηρίαν, καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος π.λ. δ'.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κοσμᾶ Ἱερότατε, διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν πορεύεσθαι ἐγνωμεν, μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ τῶν πιστῶν τὸν σύλλογον ταῖς Ἱεραῖς σου διδασκαῖς, τῷ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θῦμα εὐωδέστατον. Ἁγέλων συνόμιλλε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, Μαρτύρων ὁμόσκηνε καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Οδαῖς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, Μαρτύρων ἐμπρέψαντα, θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμᾶν τὸν αἰδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὡς Ἰσαπόστολος.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. *Εἰς τὸν Ὁρθρον.* Θεὸς Κύριος. Τὸ Τροπάριον τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. *Στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α'.*

Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.

Τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀρβὰγές ὡσπερ ὄπλον, προβάλλων νικητῆς κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, ἀκονῶν ὡσπερ φάσγανον, τὸν σὸν λόγον ἀπότομον, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ βελίαρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας, μαχαίρα τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπισάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάραρχον Λόγον.

Εὐσεβείας τὸν σπόρον ἐνσπίρας Ὅσιε, ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων, ἀδρῶς ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ δράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπαρχὴν ἀνθρώπων ἄπειρα πλήθη, Ὁρθοδοξίας κομῶντα, δόγμασιν οἶά περ στάχυσας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τοῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σὲ, χαῖρε ἀχιμάστε λιμῆν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἑλλείπης ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος β'.

Ἐπεγράψης σήμερον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, Ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ σου, ἄσμασιν ἀνευφημοῦμεν, ᾧ Θεηγόρε, πόθῳ τε προσπίπτοντές σου Σορᾷ τῇ θείᾳ, κομιζόμεθα πλουσίως, λύσιν παντοίων νόσων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον

Ἡ τοῦ κόσμου Δέσποινα τὴν σωτηρίαν τεκοῦσα, σωτηρίαν δώρησαι τοῖς ὑμνηταῖς σου Παρθένοι· ἅπαντα γὰρ δυνάτῃ σοι πρὸς τὸν Υἱόν σου, ἐν τινὰ καὶ δυστωποῦσα μὴ διαλείπης. ὑπὲρ πάντων τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν πυρὸς τῆς Κολάσεως.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις. Προκείμενον. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. *Εὐαγγέλιον Ζήτει τῇ κς'. Ὀκτωβρίου. Δόξα. Ταῖς τοῦ Διδασκάλου πρεσβείαις.* Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τὸν νοῦν ἀναπερώσας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ παιδιόθεν ἀσκήσει καὶ μελέτη συζήσας τῇ κατὰ Θεὸν ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὄρμησας, καθάπερ ἄλλος Νεῖλος, καὶ τὰς διψῶσας ψυχὰς, πλουσίως ἐπότισας, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἃς καὶ καρποφόρους τῆς θείας ἐπιγνώσεως ἐναποδείξας, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου ἀκήκοας. εἰσελθε δούλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ἦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὡς Ἱερεὺς τοῦ Δεσπότη τοῦ γνήσιος, Ἱερουργῶν τῷ Θεῷ καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, τὴν πίστιν διεδράνωσας, δόγμασιν Ὁρθοδόξοις, καὶ λόγοις πάντας καθοδηγῶν πρὸς τὴν θεογνωσίαν ἀνείλικυσας.

Υπογραμμὸν Ἀσκηταῖς καὶ Μάρτυσι, καὶ Ἱερεῦσι σοφῆ, πᾶσι τὸν σὸν βίον, ἀρετῶν κατέλιπες, κανόνα ἀκριβέστατον, τῆς πρὸς Θεὸν πολιτείας, καὶ στάθμην ὄντως ἀλάθητον, ἣν διακρατοῦντες σωθείημεν.

Τοῦ σοῦ Δεσπότη τοῦ Σταυρὸν ἐβάστασας, σὺ διὰ βίου παντὸς, διὰ τούτου Πάτερ ἐκτελῶν τεράστια, τοῖς πόθῳ προσιοῦσί σοι, δι' οὗ νῦν σαῖς πρεσβείαις, τὰς προσ-

σβολάς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ ἐκφυγεῖν δυνηθείημεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον ἀληθῆ γινώσκοντας, καὶ προστασίαν βροτῶν, πάντων καὶ μεσίτιν, πρὸς ὃν περ ἀπεκύησας, περιώζε Πανύμνητε, πάντα γὰρ δυνατά σοι, τὸν πάντων κτίστην καὶ Κύριον, βρέφος τετοκυῖα τὸν ἄχρονον.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερέωσας κατ' ἀρχάς.

Λελερωμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν κακωδίαις, ἀνακάθαρον ταῖς ἰκεσίαις σου Μάκαρ, καὶ ἀπόπλυνον φωτὶ τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ὅπως κἀγὼ δοξάζω, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ἀποκαθάρας σου τὸν νοῦν τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ, πρὸς Θεὸν ἀνεπτερώθης Τρισμάκαρ, καὶ προσέδραμες Χριστῷ, ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, προσενεγκὼν ὡς θῦμα, αἷμα τὸ σὸν καὶ ἀκροθύνιον.

Τὴν χερσωθεῖσαν μου ψυχὴν, ἀνάδειξον καρποφόρον ἀρετῶν ταῖς σαῖς εὐχαῖς Θεοφόρε, καὶ γὰρ ἔχεις τὴν ἰσχύν τελεῖν καὶ μετὰ θάνατον, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ σοῦ τῇ Σοφῷ τὰ θαυμάσια.

Εσκοτισμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν τρικυμῖαις, καταραϊδρυνον τῷ τοκετῷ σου Παρθένε, καὶ καταύγασον Ἄγνη φωτὶ τοῦ γεννηθέντος σου, ἵνα τοῦτον δοξάζω, καὶ σὲ γεραίρω τὴν ἄχραντον.

Κάδισμα. Ἦχος β'. Ἐπεγράφη σήμερον.

Ποταμούς ἐξήρανας τῆς ἀσεβείας, προσριφεῖς τοῖς ρεύμασι τοῖς ποταμίσις Ἀριστεῦ, καὶ στεφηφόρος ἀνέδραμες πρὸς αἰωνίους σκηνάς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἦτὸ φῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεκοῦσα, τῆς ψυχῆς, καταύγασον τοὺς ζοφεροὺς μου ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ἀχλὴν τῆς καρδίας μου τῷ τοκετῷ σου διάλυσον Δέσποινα.

Ῥδὴ δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐχοιμι πρὸς Κύριον, ταῖς σαῖς λιταῖς εὔρειν ἔλεος, καὶ γὰρ πλουτεῖς θείας παρρησίας, Τριάδος μύστης γενόμενος.

Ἐχοιμοι πρὸς Κύριον, σὲ δυσωποῦντα πανόλβιε, λύσιν λαβεῖν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Εὔρομι πρὸς Κύριον, δι' ὃν σαυτὸν ἀνατέθεικας, Μάρτυς Χριστοῦ, εὐπροσώπως στήμαι, παρρησίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἰλεόν μοι Δέσποινα, τῷ σῷ ἰκέτη ἀπέργασαι, τὸν σὸν Υἱόν, πρὸς αὐτὸν χρωμένη, πανσθενεστάταις μεσιτείαις σου.

Ῥδὴ α'. Ἦρα τί με ἀπόσω.

Τὸ ποτάμιον ρεῖθρον, τῇ προσρίψει σου Πάτερ ἡγίασας, τριημερονυκτεύσας, ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Δεσπότην σου, ὃν μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύων, ὅπως ρυσθῶμεν τῆς Κολάσεως.

Τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν διάνοιαν ἐλλαμπόμενος τὴν Τριάδα πᾶσιν, ἐν μονάδι τρανώς ἀνεκήρυξας, μίαν τὴν οὐσίαν, τρισὶ δὲ τοῖς προσώποις, Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Θεοῦ Πνεύματος.

Τὸ δυσῶδες τοῦ βίου τούτου καὶ τὸ μάταιον ἀποκρουσάμενος, μύρω τῆς Τριάδος, νουνεχῶς Πάτερ προσέδραμες φέρων ὡσπερ θῦμα, καὶ ἀπαρχὴν τῷ σῷ Δεσπότη αἷμα σὸν Ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ἦτὸ φῶς τετοκυῖα, τὸ τῆς τριφεγγοῦς Τριάδος με φωτίσον, τὸν ἐσκοτισμένον, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τὸν δειλαῖον, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, θερμὴν μεσίτριαν οὐκ ἔχω, πρὸς ὃν ἔτεκες ἀπείρανδρε.

Ῥδὴ 5'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ιλαρωτάτη φωνῇ, καὶ λόγοις πείθων Μακάριε, εἴλκυσας πάντα πιστὸν πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν, πάντας ἐπιγνώμονας τῆς θεοσεβείας, ἐνδεικνύς τοὺς πρὶν ἀγνώμονας.

Ιερουργῶν τῷ Θεῷ, σαυτὸν ὑπὲρ τούτου τέθυκας ἵνα καὶ ζήσης αὐτῷ, κοινωνὸς γενόμενος, πάθους τοῦ Δεσπότη σου, ἐν τῇ ἀθανάτῳ Βασιλείᾳ τῇ τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς μονασταῖς ποδηγὸν, τοῖς Ἱερεῦσιν ὑπόδειγμα, κατέλιπες τὸ σὸν ζῆν, οὐπὲρ ἀντεχόμενοι, ἐπαναστραφείημεν ἐξ ὁδῶν τῆς πλάνης, πρὸς γνῶσιν θεῖαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὴν τοῦ ἐλέους πηγὴν σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, καθικετεύω σεμνῇ, ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ πταισμάτων, ταῖς εὐπροσδέκτοις μεσιτείαις σου.

Κοιτάκιον. Ἦχος δ'.

Τῆς Αἰτωλίας προελθὼν Θεοφόρε, καὶ ἐν τῷ Ἄθῳ μοναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεὶς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ Χριστῷ προσήγαγες παμμακάριστε πάντας, τῶν Ἀποστόλων ὄντως μιμητῆς, Ἱερομάρτυς τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῶν Μαρτύρων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπρέτην τοῦ λόγου, τῶν Ἱερέων ὑπογραμμὸν, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἄριστον ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, καὶ ἐγκομίῳν ἀνθεσι καταστέψωμεν αὐτοῦ Κάραν τὴν Ἁγίαν, ἐξ ἧς ἄφθονα προχεῖται τὰ ἰάματα, καὶ δαψιλῇ τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν ἐνεργεῖται τὰ θαυμάσια, ἣν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προσείπωμεν. Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰς βίβλας ἐκτεμῶν τῇ δρεπάνῃ τῶν λόγων σου, καὶ εὐσεβείας τὸν σπόρον τοῖς ὠσί

καὶ καρδίαις πάντων ἐνσπείρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κήρυξ, καὶ Ἐκκλησίας στύλος ἀκλόνητος· ἦν περίσωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου· ἔχεις γὰρ παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἐμπρέπων τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Τῷ αὐτῷ Μηνί κδ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Κοσμᾶ τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου.

Κοσμᾶς ὁ Κόσμου κόσμος, ἡδ' ὠραιότης,
Κόσμον λιπῶν πρόσκαιρον ἀγήρω ἔχει.
Θάνεν διὰ βρόχου Κοσμᾶς εἰκάδι τετάρτη.

Οὗτος ὁ τῆ ἀληθείᾳ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, διδάσκαλος καὶ Κῆρυξ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου Κοσμάς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἓνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Μέγα Δένδρον γονέων εὐσεβῶν υἱός, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατραφεῖς, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅταν ἦτον χρόνον εἴκοσι, ἰσως καὶ ἐπέκεινα, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ Γραμματικὰ ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβιάνον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἄρχισε μὲ φήμην μεγάλην εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ Βατοπαιδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἐδικούς του συμμαθητάς, οὐκ ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ Γραμματικὰ ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Διδασκαλὸν Παναγιώτην Παλαμᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα παρέλαβε καὶ τὴν Λογικὴν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον Νικόλαον Τζαρτζούλιον τὸν ἐκ Μετζόβου, ὅστις ἐκεῖ ἐσχολάρχησε μετὰ τὸν σοφώτατον Εὐγένιον. Ἦτο δὲ ἀκόμη λαϊκὸς Κώνστας καλούμενος, πλὴν καὶ εἰς τὸ σχῆμα ὄντας τῶν λαϊκῶν, ἐφαίνετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ Μοναδικοῦ Σχήματος, καὶ κατὰ πάντα ἠγωνίζετο, καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἀσκησιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακὴ τύχη ἢ περίφημος ἐκείνη Σχολή, ἀναχωρητάντων τῶν Διδασκάλων, ἐρημώθη, καὶ κατήντησε νὰ γένη ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώνστας ἀναχωρήσας ἐκείθεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου. Καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρευθῆ Μοναχός, καὶ εἰς τοὺς πόνους τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρησε προθυμότατα. Μετὰ δὲ τοῦτο, τῆς Μονῆς χρείας ἐχούσης Ἐφημερίου, προτροπῇ σφοδροτέρᾳ καὶ δεήσει τῶν Πατέρων, χειροτονεῖται καὶ Ἱερομόναχος. Εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ ἀρχῆς, ἔτι κοσμικὸς ὄντας, διὰ νὰ ὠφελῆσῃ καὶ τοὺς Ἀδελφούς του Χριστιανούς ἀπὸ ἐκείνα ὅπου ἔμαθε. Καὶ πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοί, ἔχουν μεγάλην χρείαν ἀπὸ λόγον Θεοῦ. Καὶ ὅτι χρέος ἔχουν ἐκεῖνοι, ὅπου σπουδάζουν νὰ μὴ τρέχουν εἰς ἀρχοντικά, καὶ αὐτὰς μεγάλων,

καὶ νὰ ματαιώσωσι τὴν σπουδὴν τους, διὰ νὰ ἀποκτήσουν πλοῦτον καὶ ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι μάλιστα τὸν κοινὸν λαόν, ὅπου ζῶσι μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ βαρβαρότητα, διὰ νὰ ἀποκτήσουν μισθὸν Οὐράνιον καὶ δόξαν ἀμάρατον. Ἀλλὰ μὲ ὅλον ὅπου εἶχε τόσον πόθον, καὶ ζῆλος πολὺς ἀναπτεν εἰς τὴν ἱεράν του καρδίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ὅμως πάλιν καὶ συλλογισζόμενος πόσον εἶναι μέγα καὶ δύσκολον τὸ ἐγγείρημα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ὡς ταπεινῶρων, καὶ μέτριος δὲν ἐτόλμησε ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θείαν βούλησιν. Ὅθεν θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἦναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ, ἀνοίγει τὴν Θείαν Γραφήν καὶ ᾧ τοῦ θαύματος! εὗρεθῃ εὐθὺς ἐμπροσθέν του τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου, ὅπου λέγει· «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἄλλου ἕκαστος.» (ἀ. ἰ. 24) ἤγουν ἄς μὴ ζητῇ τινὰς μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του. Πληροφρηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου, καὶ φανερώσας τὸν σκοπὸν του τούτου καὶ εἰς ἄλλους Πνευματικούς Πατέρας, καὶ λαβὼν συγχώρησιν παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν του διδάσκαλον Χρύσανθον, ὅστις καὶ τὸν ἐδειξε καὶ μερικὴν τινα τέχνην Ῥητορικὴν, διὰ νὰ ὀμιλῇ τάχα μὲ κάποιαν μέθοδον. Φανερώσας λοιπὸν καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖσε εὐλαβεστέρους Ἀρχιερεῖς, καὶ Διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμὸν του, καὶ εὐρών ὅλους συμφώνως παρακινουῦντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἐγγραφὸν ἄδειαν παρὰ τοῦ τότε Πατριαρχεύοντος Σεραφίμ τοῦ ἐκ Δελθίνου, καὶ οὕτως ἄρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ χωρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκείθεν δὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ναύπακτον, εἰς Βραχῶρι, εἰς Μεσολόγγιον, καὶ ἄλλους τόπους, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν τότε Πατριάρχην Σωφρόνιον καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἄδειαν, καὶ εὐλογία, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερμότητα, καὶ ζῆλον. Καὶ δὴ περιελθὼν ὅλα σχεδὸν τὰ Δουκάνησα, καὶ διδάξας τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν, καὶ νὰ πράττουν ἄξια ἔργα τῆς μετανοίας, ἐκείθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὸ 1775 ἔτος, καὶ περιπατήσας εἰς τὰ ἐκείθεν Μοναστήρια, καὶ Σκήτας, καὶ διδάξας τοὺς ἐν αὐτοῖς Πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀνα-

γινώσκοντας τὰ θεῖα βιβλία τῶν Πατέρων. Μὴ δυνήθεις δὲ νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο, ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, (καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς Πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ ἀρχινῶντας ἀπὸ τὰ ἔξω τοῦ Ὁρους χωρία, ἐπῆγε κηρύττωντας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Βόρρειον, καὶ εἰς ὄλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν. Ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμάρας, Ἀκαρνανίας, Αἰτωλίας, ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἄρταν, καὶ τὴν Πρέβεζαν. Ἐκείθεν δὲ ἐπλευσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Μαῦραν, καὶ εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ ὅπου ἂν ἐπῆγαιεν ὁ Τρισμακάριστος, ἐγίνετο μεγάλη σύναξις τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἤκουαν μετὰ κατανύξεως, καὶ εὐλαθείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγων του, καὶ ἀκολούθως ἐγίνετο καὶ μεγάλη διόρθωσις, καὶ ὠφέλεια ψυχικὴ. Ἦτο δὲ ἡ διδασχὴ του, καθὼς ἡμεῖς αὐτήκοοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἀπλουστάτη, ὡσὰν ἐκείνη τῶν ἀλιέων. Ἦτο γαλήνιος καὶ ἡσύχιος, ὅπου ἐφαίνετο καθολικὰ νὰ ἦναι γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἰλαροῦ καὶ ἡσυχίου Ἁγίου Πνεύματος. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μέγαν καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμεν ὁ Ἰερὸς οὗτος Διδάσκαλος μετὰ τὸν σπόρον τῆς ἐνθέου Διδασκαλίας του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἀνωθεν συνήργει καὶ ἐβεβαίονε τὰ λόγια του μετὰ ἀκόλουθα σημεῖα, καὶ θαύματα, καθὼς ποτὲ διὰ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἐβεβαίονε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων του. Διότι εἰς τὴν Νῆσον ταύτην ἦτον ἓνας πτωχὸς βράπτης, ὅστις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν χεῖρ ξηρὸν, καὶ ἀνενέργητον. Οὗτος λοιπὸν προσδραμὼν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδέετο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ ἐπαραινόμενος αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μετὰ εὐλάβειαν εἰς τὴν διδασχὴν του, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν εὐσπλαγχνισθῆ. Ἐπῆκουσεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διδασχὴν του, ὦ τοῦ θαύματος! τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθη τελείως ἰατρευμένος. Ἄλλος πάλιν παράλυτος, ἀκούωντας τοῦτο τὸ παράδοξον ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγουν μετὰ τὴν κλίνην εἰς τὴν ὄραν τῆς διδασχῆς του, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς ὅλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστῶντας τὸν ἅγιον. Εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἀσσωσως, ἦτον ἓνας εὐγενής, ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν εἰς τὰ αὐτὰ, ὅπου ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦτο σχεδὸν χαμένη ἡ ἀκοή του. Οὗτος πηγαίνωντας μετὰ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐκεῖ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀκούῃ καθαρὰ, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε τεθεραπευμένος. Εἶναι

ἓνα χωρίον τῆς Κεφαλληνίας ὀνομαζόμενον Κουρουνοί· ἀπὸ τοῦτο τὸ χωρίον περνώντας ὁ Ἅγιος ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, ἐδίψησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτον εὐκαιρον, ὅμως διὰ νὰ κάμουν ὑπακοήν, ἐπῆγαν καὶ εὐγαλαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπην καὶ χῶμα, καὶ τοῦ τὸ ἔφεραν, καὶ βάνωντάς το εἰς τὸ στόμα του, ἐπιεν ὀλίγον τι, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέβλυσε παροδόξως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο, νερὸν καθαρὸν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀσθενείας γίνεται ἰαματικόν. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχώρει κάμμία Ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδασχὴν του ἔξω εἰς τὰς πεδιάδας, ὅθεν ἐσυνείθιζε, καὶ ὅπου ἔμελλε νὰ σταθῆ νὰ διδάξῃ πρῶτον ἔλεγε, καὶ ἑκατασκεύαζαν ἓνα Σταυρὸν ξύλινον μέγαν, καὶ τὸν ἔσταιναν ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀκουμβίζοντας ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ σκαμνί, τὸ ὁποῖον ὡς λέγουσι τοῦ τὸ ἑκατασκεύασεν ὡσὰν θρόνῳ ὁ Κούρτ Πασιάς, εἰς αὐτὸ ἀναβαίνωντας ἐδίδασκε, καὶ μετὰ τὴν διδασχὴν, τὸ μὲν σκαμνί τὸ διέλυε, καὶ τὸ ἔπερνε μαζῆ του, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαιεν ὁ δὲ Σταυρὸς ἔμεινε ἐκεῖ, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Κηρύγματός του παντοτεινῆν. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν τοὺς τόπους ὅπου ἦσαν στημένοι οἱ σταυροί, ἐνήργει ὁ Θεὸς πολλὰ θαυμάσια. Διὸ καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ παζαρίου τοῦ Ἀργοστολιοῦ, ἦτις εἶναι χώρα τῆς αὐτῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἄφησεν ὁ Ἅγιος ἓνα τοιοῦτον Σταυρὸν, ἀνέβλησεν ἓνα νερὸν θαυμαστὸν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἕως τὴν σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγοστεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἀπέφρασεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνοδευμένος μετὰ περισσότερα ἀπὸ δέκα καΐκια γεμάτα ἀπὸ εὐλαβεῖς Κεφαληνίτας. ἄλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν εὐτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας ἐκεῖ μόνον, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Καὶ ἐκεῖθεν ἐπῆγεν εἰς τοὺς Κορφοὺς, ὅπου καὶ ἐδεξιώθη μέγαν παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσυνάχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασχὴν τοῦ ἁγίου, οἱ τῆς πόλεως προσεστύοντες τὸν φθόνον φοβούμενοι, παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ταχύτερον, καὶ οὕτως ἵνα μὴ αἴτιος γένηται σκανδάλων, καὶ ταραχῶν εἰς τοὺς λαοὺς, ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος τῆς στερεᾶς, ἦγον τῆς Ἀρβανιτίας, ὀνομαζόμενον Ἄ-

γιοι Σκράντα, και ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς περιπατῶν και διερχόμενος τὰς βαρβαρικὰς ἐκεῖνας Ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ τελείως ἢ εὐσέβεια, και ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν, ὅπου εἶχον οἱ ἐκεῖσιν Χριστιανοί, και διὰ τὰ πολλὰ κακὰ και φόνους και κλεψίας, και ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, και παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς· ὅθεν εἰς τούτων τῶν Χριστιανῶν τὰς κεχερσομένας και ἐξηγρωμένας καρδίας, σπείρας τὸν σπῆρον τοῦ Θεοῦ λόγου ὁ Ἱερός Κοσμάς, ἔκαμε, συνεργούσης τῆς Θεῆς Χάριτος, πολλοὺς και μεγάλους καρπούς· διατὶ τοὺς ἀγρίους ἡμέρωσε, τοὺς ληστὰς κατεπράυνε, τοὺς ἀσπλάγγχους και ἀνελεήμονας, ἔδειξεν ἐλεήμονας, τοὺς ἐνευλαθεῖς ἔκαμεν εὐλαθεῖς, τοὺς ἀμαθεῖς και ἀγροίκους εἰς τὰ Θεῶν ἐμαθήτευσε, και τοὺς ἔκαμε νὰ συντρέχουν εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας, και ὅλους ἀπλῶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἔφερεν εἰς μεγάλην μετάνοιαν και διόρθωσιν· ὥστε ὅπου ἔλεγον ὅλοι, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς των ἐφάνη ἓνας νέος Ἀπόστολος.

Ἐπιτάσθησε Σχολεῖα πανταχοῦ διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας του, τόσοσιν Ἑλληνικά, ὅσον και Κοινά. τόσοσιν εἰς τὰς χώρας, ὅσον και εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιά εἰς αὐτὰ, και νὰ μαθάνουν δωρεάν τὰ ἱερά γράμματα, και ἐκ τούτων νὰ στερεώνωνται μὲν εἰς τὴν πίστιν και τὴν εὐσέβειαν, νὰ ὀδηγῶνται δὲ εἰς τὴν ἐνάρετον ζῶσιν και πολιτείαν. Κατέπεισε τοὺς πλουσίους και ἠγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολυμβήθρας μεγάλας χαλκωματένιας, πρὸς δώδεκα γρόσια τὴν καθὲ μίαν, και τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἵνα εὐρίσκωνται ἐκεῖ παντοτεινὰ πρὸς μνημόσυνόν τους, διὰ νὰ βαπτίζωνται καθὼς πρέπει τὰ παιδιά τῶν Χριστιανῶν. Ὁμοίως κατέπεισε τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον και ἠγόραζον Βιβλία πατερικά, και χριστιανικὰς διδασκαλίας, κομπολόγια, σταυροῦδια μικρὰ, και μπόλιας, και χτένια, ἀπὸ τὰ ὁποία τὰ μὲν βιβλία τὰ ἐμοίραζε χάριν εἰς ἐκείνους, ὅπου ἤξευραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνους ὅπου ὑπέσχοντο νὰ μάθουν· ταῖς δὲ μπόλιας ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκεπάζουν τὴν κεφαλὴν των. Τὰ δὲ χτένια εἰς ἐκείνους, ὅπου ἔταζον νὰ ἀφήσουν τὰ γένεια, και νὰ ζῶσιν ἐνάρετα, και χριστιανικά. Τὰ δὲ κομπολόγια και σταυροῦδια ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαόν, διὰ νὰ συγχωροῦν τοὺς ἀγοράζοντας.

Ἔῤῥχε τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα Ἱερεῖς, ὅπου τὸν ἠκολούθουν κατοπιν, και ὅταν ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, ἐπαράγγελε πρῶτον εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ νηστεύσουν, και νὰ κάμουν και ἀγρυπνίαν, και μεγάλην φωτοχυσίαν. Εἶχε γὰρ ἐπίτηδες κατασκευασμένα μανουάλια ξύλινα χωροῦντα κάθε ἓνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὁποία διαλύοντας τὰ ἔπερνε μαζί του. Ἐπειτα μοιράζοντας εἰς ὅλους κηρία δωρεάν, ἔβαλλε τοὺς Ἱερεῖς και ἐδιάβαζεν τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, και ἐχρίοντο ὅλοι οἱ χριστιανοί, και εἰς τὸ τέλος ἔκαμε τὴν διδασχὴν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἠκολούθει λαὸς πολλὸς, δύο και τρεῖς χιλιάδες, ἐπρόσταζεν ἀπὸ τὸ ἔσπερας, και ἠτοίμαζαν σακκία πολλὰ ψωμί, και καζάνια σιτὰρι βρασμένον, ἔπειτα τὸ ἐπήγαιναν ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ διαβῆ ὁ λαὸς, και οὕτως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνο, και ἐσυγχώρουν ζῶντας και τεθνεώτας.

Ἐνήργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ και ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὁμοίως και εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐνας τοῦρκος ἀξίωματικός, ἢ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ἢ ἀπὸ τὸν δαίμονα παρακινημένος τόσοσιν μῖσος ἔλαβε κατὰ τοῦ Ἁγίου, ὅπου μίαν φορὰν καθαικνεύοντας τὸ ἄλογόν του, ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, και νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀλλὰ πρέχοντας τὸ ἄλογον τὸν ἐβρίξε κάτω, και ἐσύνητριψε τὸν δεξιόν του πόδα, και γυρίζοντας εἰς τὸ σπῆτι του, εὔρε τὸν υἱόν του ἀποθαμμένον· ὅθεν μετανοήσας ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἅγιον, και ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. Ἀπὸ τοὺς Φιλιάτες οἱ πρῶτοι Ἀγάδες ἐπήγαν διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἅγιον, και νὰ ἀκούσουν τὴν διδασχὴν του, και ἐπειδὴ ἦτον καλοκαιρι, ἐκοιμήθηκαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, και πρὸς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτὸς εἶδον ἓνα φῶς οὐράνιον, ὡσάν σὺννεφον, ὅπου ἐσκεπάζε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἅγιος, τὸ ὁποῖον ἐδιηγούντο εἰς τοὺς Χριστιανούς· ὅθεν τὸ πρῶτὸν ἐζήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχὴν του ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν καρδίαν του, και ἔχι ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἄλλος πάλιν τοῦρκος ἀξίωματικός ἀπὸ τὴν Καβάϊαν εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν φιάγγου, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χύσῃ τὸ νερόν του. Οὗτος ἀκούοντας διὰ τὸν Ἅγιον, ἔστειλε τὸν δούλόν του, παρακαλῶντάς τον νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν εὐχθῆ, και διὰ μέσου του ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἰατρῶσῃ· ὁ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὀνομαζώντας τὸν ἑαυτὸν του ἀμαρτωλόν. Πάλιν ἔστειλεν ὁ Τοῦρκος τὸν δούλόν του μὲ ἓνα ἀγγεῖον νερόν, παρακαλῶντας τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ τὸ εὐλογήσῃ.

Τότε βλέπωντας τὴν μεγάλην εὐλάβειαν τοῦ τούρκου ὁ Ἅγιος, τοῦ ἐμήνυσε νὰ κάμῃ δύο προστάγματα, νὰ μὴ πίνῃ ῥακί, καὶ νὰ μοιράσῃ τὸ δέκατον τοῦ πλούτου του εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ, εὐλόγησε τὸ νερόν' καὶ πίνωντάς το ὁ ἄσθενης, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰατρεύθη τελείως, ὅθεν ἔκαμε μεγάλας ἐλεημοσύνας. Κατὰ τὸ Φανάρι εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Λακούρισι ἓνας τούρκος ἐξουσιαστὴς τοῦ τόπου βλέπωντας τὸν Σταυρόν, ὅπου ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδασκε, καθὼς εἶχε συνήθειαν, ὡς προείπομεν, τοῦτον λέγω βλέπωντας τὸν εὐγαλεν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ σπήτι του, διὰ νὰ κάμῃ δύο στύλους τοῦ κρασβάτου του. ὅπου εἶχεν εἰς τὴν δραγόνταν του, ἀλλ' εὐθὺς, ὦ τοῦ θαύματος! γίνεται ὡσάν ἓνας φοβερός σεισμός, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεσε κατὰ γῆς, κυλιώμενος ὡραν πολλήν, καὶ ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας του, ὡσάν δαμονισμένος. Ὑστερον δὲ σηκωθείς ἀπὸ δύο τούρκους, ὅπου ἐδιάβαινον ἐκεῖθεν, καὶ ἔλθων εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐγνώρισε πῶς τοῦτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ θεϊκῆν ὄργην, διὰ τὴν τόλμην ὅπου ἔλαβε, καὶ εὐγαλε τὸν τίμιον Σταυρόν, ὅθεν μόνος του τὸν ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐστερέωσε πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον καὶ προηγήτερα, καὶ κάθε ἡμέραν ἐπήγαινε, καὶ τὸν ἐφίλει μετὰ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἄλλην φορὰν ὅπου ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ Ἱερὸς Διδάσκαλος, ἔδραμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τούρκος εἰς προσκύνησίν του, καὶ ἐδιηγείτο παρρησία εἰς ὅλους τὸ θαῦμα, καὶ ἐζήτει ταπεινῶς τὴν συγχώρησιν.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἤλεγε τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, ὅπου φοροῦν στολίδια, τὰς ἐκατέπεισε διὰ τῆς διδαχῆς του νὰ τὰ ἀπορρίψουν ὅλα, τόσον ὅπου καὶ μερικαῖς ἐμαυροφοροῦσαν. Μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὴν Κόριτζαν εἶχε παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐστόλιζε μετὰ πολλὰ φλωρία, καὶ ἄλλα στολίδια περιττά ταύτην τὴν γυναῖκα ἐσυμβούλευσε πολλάκις ὁ Ἅγιος νὰ διαμοιράσῃ ταῦτα εἰς πτωχὰ παιδιά, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον τῆς. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ὑπήκουσε τέλος τῆς λέγει, ὅτι ἂν δὲν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ παιδί τῆς τὰ στολίδια, ἔχει νὰ τὸ στερηθῇ ὀγγίγωρα καὶ ἐπειδὴ οὔτε τότε ἐκαταπίσθη, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εὐρῆκεν εἰς τὸ στρώμα ἀποθαμμένον τὸ τέκνον τῆς, καὶ τότε ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπειθειάν τῆς ὁ Θεὸς τὴν ἐπαίδευσε.

Ἄλλιν, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ὅπου ἐπήγαινε, ἐδίδασκε τοὺς χριστιανοὺς νὰ μὴ κάμουν παζάρια τὴν Κυριακὴν, οὔτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ

νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀκούουν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, καὶ τὰ θεῖα λόγια, ὅσοι τὸν παρήκουον, ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίδευε μετὰ διαφορὰ παιδευτήρια ὅθεν εἰς τόπον λεγόμενον χαλκιὰδες ἕως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἓνας πραγματευτῆς, ἐπειδὴ παρήκουσε, καὶ ἐτόλμησε νὰ πραγματευθῇ τὴν Κυριακὴν, εὐθὺς ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, δραμῶν δὲ πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ζήτησας συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰατρεύθη.

Ὁμοίως εἰς τὴν Πάργαν ἓνας ἐργαστηριάρχης, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ πωλῆσῃ μερικὸν πρᾶγμα τὴν Κυριακὴν, ἐπάσθη τὸ χεῖρ του Ὁμολογῆσας δὲ τὴν ἁμαρτίαν του ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νουθετηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν, ὁμοῦ καὶ τὴν ποθουμένην ἰατρείαν τῆς χειρὸς του. Κατὰ τὸ Ἐπρόμενον ἔτυχε μία γυναῖκα, καὶ ἐζύμωσε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀφ' οὗ εὐγαλε τὸ ψωμί ἀπὸ τὸν φούρνον, τὸ ἤρε κόκκινον ὡσάν νὰ τὸ εἶχε ζημώσῃ μετὰ τὸ αἶμα ὅθεν προσπίπτουσα εἰς πόδας τοῦ Ἁγίου, ἔλαβε τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα μέρη, διατὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυριακῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του, ἄλλου τὸ μουλάρι του, καὶ ἄλλος ἔδαμονίσθη, καὶ ἄλλος εὐρε τὸ παιδί του ἀποθαμμένον.

Εἰς ἓνα χωρίον τῆς Καστορίας ὀνομαζόμενον Σέλτζα, μία γυναῖκα ἔχουσα εὐλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ νερόν, μετὰ τὸ ὅποιον ἐνίψε ποτὲ τὸ πρόσωπόν του ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ ἐφύλαξε εἰς ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐφύτρωσεν ἓνα χορτάρι μετὰ δύο φύλλα μόνον, τὸ ὅποιον ἐγινε μέγαν, ὅσον ἦτο τὸ ἀγγεῖον καὶ ἔπλεε, πάντα εἰς τὸ νερόν χωρὶς νὰ ἔχη ρίζαν, καὶ δὲν ἀλλάζε τελείως τὸ χρῶμα του, ἀλλ' ἔμεινε δροσερὸν διὰ ἓνα ὀλόκληρον χρόνον, εἰς τρόπον ὅπου ἐθαύμαζον ὅσοι τὸ εἶλεπαν, καὶ αὐτὸ τὸ νερόν ἔκαμε πολλὰς ἰατρείας εἰς πολλοὺς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ εὐλαβὴς γυνὴ. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς, τὰ ὅποια ἡμεῖς διὰ συντομίαν ἀφίνομεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος πολλὰς φορὰς ἔλεγε φανερά εἰς τὴν διδαχὴν του, ὅτι ἐπροσκαλέσθη εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ μέλει νὰ χύσῃ τὸ αἶμά του, ἔλαβε τέλος πάντων ἡ πρόρρησίς του τὴν ἐκβασίν τὴν ἔλαβε δὲ τοιοῦτοτρόπως. Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος Διδάσκαλος ποτὲ δὲν ἀνοίξε στόμα νὰ εἰπῇ λόγον ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν, οὔτε εἰς τὴν Καστορίαν, οὔτε εἰς τὰ Ἰωάν-

νινα, οὔτε εἰς κἀνένα ἄλλο μέρος ὅπου ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς Χριστιανοὺς ἐδίδασκε νὰ πολιτευῶνται ὡσάν Χριστιανοί, καὶ νὰ φυλάττουν ἀλήθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ἐξουσιαστάς, ὅπου τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεός, καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀλθανίται πηγαίνοντες ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἐξω πεδιάδας τὰ ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὡς ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν ἐκήρυττον, εἰς τόσον ὅπου καὶ ὁ Κούρτ Πασιᾶς ἀκούωντας τὴν καλὴν του φήμην, ἐπρόσταξε καὶ ἦλθεν ἐμπροσθέν του, καὶ τόσον καλὰ τοῦ ἄρρεσεν ἡ ὁμιλία του, ὥστε ὅπου καὶ τὸ θρονί ἐκεῖνο, ὅπου προεῖπαμεν τοῦ ἐκατασκεύασε, καὶ μὲ κατηγῆ τὸ ἐνδύσε διὰ νὰ ἀναβαῖνῃ εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ διδάσκη ἀπὸ ὑψηλὰ τοὺς λαούς. Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον καὶ μισαρώτατον τοῦτο γένος τῶν μισοχριστιανῶν Ἑβραίων, καθὼς εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας ἔδειξεν πάντοτε ἄκραν κακίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, οὕτω καὶ τώρα μὴν ὑποφέροντας νὰ κηρύττεται ἡ πίστις καὶ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἑβραῖοι ὅπου κατοικοῦν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐπῆγαν οἱ θεοῦλατοι καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πασιᾶν τοῦ τόπου πῶς ὁ Ἰερὸς οὗτος Κοσμάς ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς Μοσχόβους διὰ νὰ ξεπλανᾷ τὸν Βασιλικὸν Ῥαγιᾶν νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Μοσχόβιαν ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἡ Θεῖα Πρόνοια τότε τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιβολήν ἐπροξενήθη ὅμως ἀρκετὴ ζημία χρημάτων εἰς τὸ κοινὸν τῶν Χριστιανῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Ἰερὸς Κοσμάς, ἄρχισε νὰ στηλιτεύῃ τὴν πονηρίαν, καὶ τὸ ἀδιάλακτον μῖσος, ὅπου ἔχουν κατὰ τῶν χριστιανῶν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐπειδὴ φανερὰ ἀπεδείχθη, πῶς ἦτον πλάσμα, καὶ σαφὴς συκοφαντία ἐκείνη ἡ κατηγορία, ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν Πασιᾶν, πάλιν ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, καὶ πρῶτον μὲν ἐκατάπεισε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μεταβάλουν τὸ κοινὸν παζάρι ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατον, τὸ ὅποιον τοὺς ἐπροξένησε μεγίστην φθοράν. Δεύτερον τοὺς ἐκήρυξε διὰ φανεροὺς ἔγθρους, καὶ ὅτι εἶναι ἔτοιμοι κάθε καιρὸν νὰ κάμουν κάθε κακὸν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Τρίτον θέλοντας νὰ εὐγάλη ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν χριστιανῶν τὰς μακρὰς φούντας καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὄλα τὰ ἡγόραζον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ἐδίδασκε πῶς εἶναι ἀκάθαρτα, ὅτι ἐπὶ ταύτου διὰ τοὺς Χριστιανοὺς οἱ θεοκτόνοι τὰ μολύνουσι, καὶ νὰ μὴ τὰ ἀγοράζωσιν ὀλότελα καὶ λοιπὸν μὴν ὑποφέροντας πλέον νὰ βλέπουν, καὶ νὰ ἀκούουν τὸν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτοὺς, ἐπῆγαν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶν, καὶ τοῦ ἔδωκαν πουγγία πολλὰ,

διὰ νὰ τὸν εὐγάλη ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅστις καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν Χόντζαν του, ἀπεφάσισε διὰ μέσου αὐτοῦ νὰ τὸν θανατώσῃ, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε μὲ τοιοῦτον τρόπον. Συνήθειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε διὰ νὰ διδάξῃ, νὰ πέρνῃ πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του, ὁμοίως νὰ στέλλῃ ἀνθρώπους Χριστιανοὺς νὰ πέρνουν τὴν αὐτὴν ἄδειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστάς, καὶ οὕτως ἐκήρυττεν ἀνεμποδίστως. Πηγαίνωντας λοιπὸν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Ἀλθανιτίας λεγόμενον Κολικόντασι ἔλαθε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου. Ἐρευνῶντας δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστάς, καὶ μανθάνωντας ὅτι ὁ Κούρτ Πασᾶς ὤριζε τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅστις ἐκάθητο εἰς μίαν Πόλιν Μπεράτι ὀνομαζόμενῃ, μακρὰν δώδεκα ὥρας. μανθάνωντας δὲ καὶ ὅτι ὁ Χόντζας τοῦ Πασᾶ ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔστειλεν ἄνθρωπον, καὶ ἐπῆρε τὴν ἄδειαν καὶ ἐδίδασκε, πλὴν δὲν εὐχαριστήθη, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος του εἰς τὸν Χόντζαν διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. Οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἐμποδίζον πρὸς ὥραν λέγοντές του, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιοῦτον πρᾶγμα νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς ἐξουσιαστάς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν εἰς ὄλον τὸ ὕστερον νὰ τὸν ἐμποδίσουν ὅθεν λέγωντάς τους ὁ Ἅγιος νὰ μὴν ἐξετάζουσι περισσώτερον, πέρνει μαζί του, τέσσαρας καλογήρους, καὶ ἓνα Παπᾶν διὰ δραγουμάνον, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν Χόντζαν. Ὁ Χόντζας καμώνεται καὶ τοῦ λέγει, πῶς ἔχει γράμματα ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασᾶ, ὅστις τὸν διορίζει διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συνομιλήσουν. Ὅθεν ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φυλάγουν τὸν Ἅγιον, ἕως νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πασᾶν, καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν Αὐλὴν του. Τότε ἐκατάλαβεν ὁ εὐλογημένος Διδάσκαλος, πῶς ἔχουν νὰ τὸν θανατώσουν ὅθεν ἐδόξασε, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὅπου τὸν ἤξιώσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ Ἀποστολικοῦ Κηρύγματος μὲ Μαρτύριον. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς Καλογήρους, ὅπου τὸν συνώδευαν, τοὺς λέγει ἐκείνο τὸ Ψαλμικόν· ἀδιήλωμεν διὰ πυρὸς, καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγε ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν » καὶ ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολογεῖ μὲ Ψαλμοὺς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὀλότελα κἀνένα σημεῖον λύτης διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μάλιστα φαινόμενος χαριέστατος εἰς τὸ πρόσωπον, ὡσάν νὰ ἐπήγαινε εἰς χαραῖς καὶ ξεφαντώματα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἑπτὰ δῆμιοι

ποῦρκοι, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον, καμωμένοι τάχα, πῶς ἔχουν νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Κούρτ Πασᾶν· ἀλλ' ὅταν ἐμάκρυναν ἕως δύο ὥρων διάστημα, τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν ἓνας μεγάλος ποταμὸς, καὶ οὕτω ξεπεζεύοντές τον, τοῦ ἐφνέρωσαν τὴν προσταγὴν, ὅπου εἶχαν ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασᾶν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ἅγιος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστῶν καὶ δοξάζοντάς τον, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην του θυσιάζει τὴν ζωὴν του, καθὼς ἐπεθύμει πάντοτε ἡ ψυχὴ του. Ἐπειτα σηκωθείς, εὐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ πύχθη πάντας τοὺς Χριστιανούς, ὅπου φυλάττουσι τὰς παραγγελίας του. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐκάθησαν κοντὰ εἰς ἓνα δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσουν τὰ χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγωντάς τους ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ σταυρωμένα τὰ χεῖρά του ὡσάν νὰ εἶχαν τοῦ τὰ δέση. Ἐπειτα ἀκούμβισε τὴν Ἱεράν του κεφαλὴν εἰς τὸ δένδρον, καὶ οὕτω τὸν ἔδεσαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαϊμὸν μὲ ἓνα σχοινίον, καὶ εὐθὺς μόνον ὅπου τὸν ἔσφιγγαν, ἀπέταξε τὸ Θεῖον πνεῦμά του εἰς τὰ Οὐράνια, καὶ οὕτως ἤξιώθη ὁ Τρισμακάριστος Κοσμάς, ὁ κοινωφελέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ τοῦ Κόσμου Κόσμος ὁ εὐκοσμότατος, νὰ λάβῃ διπλοῦς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου, καὶ ὡς Ἰσκαπόστολος, καὶ ὡς Ἱερομάρτυς, ὄντας εἰς ἡλικίαν ἐξήντα πέντε χρόνων. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λεῖψανον, γυμνώσαντες οἱ δῆμιοι, τὸ ἔσυραν, καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαϊμὸν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ μαθόντες τοῦτο, ἔτρεξαν παρευθὺς διὰ νὰ τὸν εὐγάλουν, καὶ ἐρευνήσαντες μὲ δίκτυα καὶ μὲ ἄλλους τρόπους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὔρουν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἓνας Ἱερεὺς εὐλαβῆς, Παπαῖ Μάρκος ὀνομαζόμενος, Ἱερημέριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χωρίου Κολικόντασι, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Εἰσοδίων· οὗτος λέγων ἐμβαίνωντας εἰς ἓνα μονόξυλον, καὶ κάμνωντας τὸν Σταυρόν του, ἐπῆγε διὰ νὰ ἐρευνησῆ, καὶ παρευθὺς, ὧ τοῦ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ὅπου ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, καὶ ἐστέκετο ὄρθιον, ὡσάν νὰ ἦτον ζωντανόν· ὅθεν τρέχει ἐν τῷ ἅμα, καὶ τὸ ἀγκαλιάζει, καὶ τὸ εὐγάζει ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ καθὼς τὸ ἐσήκωσεν, ἔτρεξεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίρρυτον στόμα τοῦ Ἅγίου μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μὲ τὸ ῥάσσον του τὸ ἤφερεν εἰς τὴν ἄνω Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ

τὸ ἐνταφίασεν ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων ἐν τῷ Χωρίῳ Κολικόντασι, Ἱερομάρτυρος ἐν Βελεγράδωσι Ἱωάσαφ, ὅς καὶ αὐτὸς ἦν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἅγίου. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἅγίου, ταῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κούρτ Πασᾶς ἐμετανόησε διὰ τὴν ἐγελάσθη, καὶ διὰ μάταιον κέρδος ἐθανάτωσε τοιοῦτον ἄθωον καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ἐμήνυσε εἰς τὸν Χόντζα του νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλογῆρους τοῦ Ἅγίου, ὅπου εἶχεν εἰς φύλαξιν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἄνωθεν Μοῆν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκεῖ νὰ κάθωνται, οὔτινες πηγαίνοντες εὔρον ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, καὶ διὰ νὰ λάβουν πληροφορίαν περισσοτέραν τοῦ Μαρτυρίου του, τὸ ἐξέβαψαν ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ Χριστιανούς, καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἦτον τρεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καθὼς ὁ Ἱωνᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ὅμως κάμμιαν διαφορὰν, ἡ δυσωδίαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδίαζε ὄλον, καὶ ἐφαίνετο ὡσάν νὰ ἐκοιμᾶτο· καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἠσκάσθησαν εὐλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου καὶ ἀνηγέρθη ὁ Θεῖος αὐτοῦ Ναός, ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμώμενος. Ἀνηγέρθη δὲ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον. Περιερχόμενος ὁ Ἅγιος, ἔτι ζῶν, τὴν Ἀλβανίαν, εἰς τὰ μέρη τῆς Τεπελένης, ἀνταμώθη μὲ τὸν Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενιώτην, ὁ ὁποῖος τότε ἀκόμη ἦτον Μπέης, καὶ μάλιστα ἐδιώκετο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κούρτ Πασᾶ· ὅθεν ἀνταμώνωντάς τον ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ὄντζιάκι του ἔχει νὰ λάβῃ αὐξήσιν μεγάλην, καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ γένη μέγας Ἱγεμὼν καὶ ὀνομαστός εἰς τὴν Οἰκουμένην· ἔχει νὰ κυριεύσῃ πόλεις πολλὰς, καὶ τὴν Ἀλβανίαν ὅλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασᾶ ἔχει νὰ τὸ κυριεύσῃ μετὰ καιρὸν. Μετὰ χρόνους γοῦν τριάκοντα σχεδὸν ἔλαβαν πέρας αἱ Προφητεῖαι τοῦ Ἅγίου, καὶ λαμβάνωντας αὐξήσιν μεγάλην ὁ κραταιότατος Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶς ἐπάτησε καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασᾶ, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἅγίου· ὅθεν ἐμβαίνωντας εἰς τὸ Μπεράτι, ὁ Βεζῆρ Ἀλῆ Πασᾶς ἐνεθυμήθη τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ Ἅγίου, καὶ κράζωντας τὸν Δεσπότην τὸν Βελεγράδων, ἀνεψιὸν τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἅγίου Ἱερομάρτυρος Βελεγράδων, τὸν ἐπρόσταξε νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἅγίου, καὶ νὰ κτισθῆ καὶ Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἅγίου τιμώμενον, ἐπειδὴ τὸν ἐγνωρίσεν ὡς ἀληθῆ ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Προφητείαν, καὶ διὰ ἄλλα. Μετὰ καιροῦ τινὸς παρέλυσιν λοιπὸν, ἐγένετο ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Ἅγίου, οὗ τινος ἡ σεβασμῖα κἀρα ἠργουρώθη εὐθὺς διὰ

προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου Ἡγεμόνος Βεζήρ Ἀλῆ Πασᾶ. Παρευθὺς δὲ προστάζωντας νὰ γένη μία κοινὴ συνδρομὴ ἐδιώρισε, καὶ ἐκτίσθη ὁ περιφημὸς Ναὸς ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἀγίου τιμώμενος· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων αὐτὸς ὁ Θεὸς Ναὸς διὰ συνδρομῆς, καὶ παρακελεύσεως. καὶ ὑψηλῆς προσταγῆς τοῦ κραταιοτάτου καὶ ὑψηλοτάτου Βεζήρ Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενιώτη, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελεγράδοις Ἰωάσαφ ἀνεψιοῦ τοῦ πρώην Βελεγράδων Ἰωάσαφ.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ὅπου τὸν ἐξενταφίασεν ἔτυχε νὰ εὐρεθῆ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναῖκα, ἥτις ἀπὸ μακρυνούς τόπους ἠκολούθει ζῶντα τὸν Ἅγιον, ποθοῦσα τὴν ἰατρειάν της, καὶ καθὼς εἶδεν ὅπου ἀνοίξαν τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἰατρεύθη τελείως, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δημίους, ὅπου ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ ἐπανωκαλύμμαχόν του, καὶ γυρίζωντας εἰς τὸν Χόντζαν, τὸ ἔβανεν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἐπεριέλα τὸν Ἅγιον, καὶ παρευθὺς δαιμονισθεὶς, εὐγαλε τὰ ρούχά του καὶ ἔτρεχε φωνάζωντας, πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκητήν· ὅθεν μανθάνωντας τοῦτο ὁ Πασᾶς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ ἐκεῖ κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξε.

Ἄφ' οὗ ἔκαμε τὴν ὑστερινὴν διδασχὴν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προῆθὲν χωρίον Κολικόντασι ἄφησεν ἐκεῖ ἕνα Σταυρὸν, κατὰ τὴν συνήθειαν, στημένον εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν του ἔβλεπον οἱ Χριστιανοὶ φῶς οὐράνιον, ὅπου ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν κάθε νύκτα· ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μὲ τὸν λαὸν καὶ ἐπῆραν τὸν Σταυρὸν ἐκείνον μετ' εὐλαβείας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τοῦ Βήματος, κοντὰ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Ἄφ' οὗ δὲ οἱ μαθηταὶ του ἔλαβαν τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασᾶν, ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπῆραν σημεῖα ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους τόπους· καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς δι' ἐκείνων ἔλαβον τὴν ὑγίαν τους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Νῆσον Νάζον, ὅπου πηγαινόντες δύο μαθηταὶ τοῦ Ἀγίου, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὰ περὶ τοῦ Μαρτυρίου του εἰς τὸν ἐκεῖσε σχολαρχοῦντα Ἱεροδιδάσκαλον Χρύσανθον, τὸν αὐτάδελφον τοῦ Ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχουν μαζίτους μερικὰς τρίχας ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Ἀγίου, τὰς ὁποίας πέρνουσα μὲ εὐλάβειαν μία γυναῖκα ἐν τῷ

καλουμένῃ Νεοχωρίῳ, ἥτις εὐρίσκετο εἰς βαρυτάτην καὶ θανατηφόρον ἀσθένειαν, ᾧ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της, μίαν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον τελείαν τὴν ὑγίαν της. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ στεῖραι γυναῖκες λαμβάνουσαι εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, ἐπέτυχον τοῦ αἰτήματος, δηλαδὴ τοῦ νὰ γεννήσουν τέκνα μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιοθείημεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

~~~~~

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Τὴν παμμάκαρ τῶν ποδῶν σου, κατεστήριξας ἴχνεσιν ἀλῆων, καὶ σαγνὴ Σοφῆ χρησάμενος σοῖς λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ἠγρευσας ἐκ βυθῶν τῆς ἀπωλείας.

Λόγω τῷ σῷ ποδιγηθέντες, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἐπέγνωμεν λαβόντα, μορφήν βροτεῖαν ἄσπορον, ἵν' ἡμεῖς ἀναπλασθῶμεν.

Ἄγει λαμπρῶς ἡ Αἰτωλία, τὸν κοσμητόρα Κόσμου παντὸς τὸν Μέγαν, Ἱερέα Θεοῦ, βλαστήσασα ὡς ῥόδον οὗ τῆς ὁσμῆς ἐπλήσθησαν οἱ ἐν πίστει προσιόντες.

Χαῖρε βροτῶν ἡ σωτηρία, ὡς τὸν Κύριον τῶν ὅλων τετοκυῖα, ὃν δυσώπει ἀεὶ ὑπὲρ τῶν ἰκειῶν σου, καὶ μετὰ πόθου Δέσποινα προστρεχόντων σου τῇ σκέπῃ.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει Ἀγίῳ

Ἱερέων πληθὺς καὶ τῶν Μαρτύρων, εὐφημίῃσε Κοσμᾶ Ἱερομύστα, καὶ Μοναστῶν ὁ δῆμός σε γεραίρουσι, ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον ἐν πᾶσι, πανσόφως γεγονότα.

Ἀναργύρως τὸν σὸν ἐνσπείρας λόγον, ταῖς διψώσαις καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, ἐπαπλασίους πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας, πόνων τοὺς στεφάνους, ᾧ μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Διδαγμάτων ἐνθέων σου πλησθεῖσα, Ἀλθανία ἄθλους τοὺς σους γεραίρει, καὶ τῷ πανσέπτῳ συνελθόντες σου Ναῶ,

τὴν Τριάδα Πάτερ, τὴν δοξάσασάν σε δοξάζουσιν ἐμφρόνως·
Οὐκ ἔστιν ἕως ἡμετέρων ἐκδιωχθέντες, διὰ σοῦ δὲ πάλιν ἀντει-
 σασθέντες, δοξάζομέν σε ὡς Θεὸν γεννήσασαν, ἧς ταῖς
 μεσιτείαις λύσιν τῶν πταισμάτων εὐροίμεν Θεοτόκε.

Ῥηδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αἴγλη τῆς Τριάδος σου τὴν ψυχὴν, ἐλαμφθεὶς πρὸς τοὺς
 Ἀπόμους ἐξέδραμες, μὴ τὸ σαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ πάντων
 ἐπισκοπῶν, καθὼς φησὶ τὸ λόγιον, ᾧ καὶ παρεπόμενος ἀ-
 σφαλῶς, ἐξέδωκα, βασάνοις, ὑπὲρ πάντων τὸ σῶμα, τὸν
 σὸν Δεσπότην μιμούμενος.

Τὸν φόβον τοῦ Κυρίου ἔνδον λαβὼν σὴ καρδίᾳ σοφίαν ἐ-
 πλούτησας παρὰ Θεοῦ, ἧ καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν
 πρὸς γνῶσιν θεῖαν ἤγαγες, σέβειν καὶ δοξάζειν ἕνα Θεόν,
 Τριάδα ἐν Μονάδι, τὸν Ἄναρχον Πατέρα, σὺν τῷ Υἱῷ καὶ
 Θεῷ Πνεύματι.

Πνημεῖον διδασκῶν σου τῶν εὐσεβῶν, πανταχοῦ καταλείπων
 πανόλβιε, θεῖου Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὰς παλάμας ὁ Δίκαιος
 ἐξέτινε δι' ἔλεος, τύπον ἐναργῆ τὰ τεράστια, ἐτέλεις ἐν τῷ
 Κόσμῳ ἀφθότους τὰς ἰάσεις παρέχων τούτῳ τοῖς προ-
 τρέχουσι.

Βάτον μὲν τὸ πάλαι ὁ Μωϋσῆς, προκατεῖδες σε μόνῃ Θεό-
 νυμφε, τὴν ἐν πυρὶ ὄλωσ ἀκατάφλεκτον μείναςαν, ἡμεῖς
 δέ σε πανάμωμε, κυρίως Θεοτόκον πανευλαβῶς δοξάζομεν,
 ἰδόντες, ὡς μεσίτριαν οὖσαν, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν
 ἡμῶν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἀνεβάστασας, δι' οὗ
 ἐτέλεις ἐν Κόσμῳ τοῖς προσιούσί σοι Μάκαρ ἄφθορα τὰ
 ἰάματα ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, τοῦ σοῦ Δεσπότητος πάνσο-
 φε, διὸ καὶ προσενηνόχας σαυτὸν δεκτὸν ὡσπερ θῦμα, ἱε-
 ρουργῶν τῷ Δεσπότη.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία κυριώνυμε σὴ μεσιτεῖα πάντοτε μὴ διαλείπης χρω-
 μένη πρὸς τὸν ἕτερος Κόρη, ὑπὲρ σῶν δούλων πάναγνε
 τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου, καὶ γὰρ ἰσχυεῖς Δέσποινα ὅσα
 καὶ βούλει ποιῆσαι ὡς Μητέρα τοῦ Βασιλέως.

Εἰς τοὺς Ἀγίους. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τοῖς θεοφθόγοις σου λόγοις πίστιν ἐτρένωσας, τὸ ζοφε-
 ρὸν τῆς πλάνης διαλύσας Παμμάκαρ, φωτὶ τὸ τῆς Τριά-
 δος, ᾧ παρεστῶς παρῆρησιαν εὐράμενος καθικετεῦν μὴ παύ-
 ση ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰεί.

Τὴν τοῦ Λειψάνου σου κόνιν τὴν θαυματόδρομον, κατέχουσα
 ἐν κόλποις Βελεγράδων ἡ πόλις, ὡς ὄντως θεῖον πλοῦ-
 τον, καὶ θησαυρὸν τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, αὐχεῖ δικαίως,
 ἦν σώξῃ ταῖς σαῖς λιταῖς παντοίαις βλάβης τοῦ ἀλάστορος.

Εὐφραίνου τέρπου ἡ πόλις τῶν Βελεγράδων πιστῶς, κατέ-
 χουσα ἐν κόλποις τὸν κοσμήσαντα λόγοις Χριστοῦ τὴν
 Ἐκκλησίαν θεῖον Κοσμᾶν, τῶν πιστῶν τὸν κοσμήτορα, τῶν
 Ἱερέων τὸ κλέος, καὶ Μοναστῶν, καὶ Μαρτύρων ἐγκαλ-
 λόπισμα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων,
 Παύλου τὸν ζηλωτὴν εὐφημήσωμεν, Κοσμᾶν τὸν Ἰσα-
 πόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν ὑπνον αὐτοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐ-
 δὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγε-
 λίου τοῖς πιστοῖς διετρένωσε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν
 ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης πρὸς ἐπίγνωσιν θεῖαν μετήγαγε, τῇ
 τῶν λόγων πλημμύρᾳ τῶν ἀνθρώπων ποτίζων τὰς διανοίας,
 καὶ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν σκοτόμαιναν διαλυσάμενος,
 τὸ τῆς Θεότητος φῶς τὸ γλυκερὸν ἀντεισήγαγεν, ᾧ καὶ
 ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ
 ῥυσθείημεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, Ὡδὴ γ'. καὶ ς. Ὁ Ἀπόστολος. Ζῆτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα. Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς. Καὶ τὰ λοιπά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος.

Τ Ε Λ Ο Σ .

Εἰδοποιήσεις.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες εἰς τὸ ἐξῆς νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ Τυπογραφείου μου, οἰαδήποτε βιβλία τετυπωμένα καθαρῶς, εἰς χάρτην καλὴν, μὲ ὠραίους χαρακτῆρας καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐτελεῖς, εἰς οἷας οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐπώλησεν αὐτὰ, ἄς ἀπευθύνωνται πρὸς ἐμὲ ἀπ' εὐθείας καὶ θέλουσι μὲ εὖρει προθυμότατον.

Γνωστοποιῶ δὲ ὅτι πίστωσης δὲν χορηγεῖται ἄνευ προηγουμένης συνενόησεως. Τὸ ἀντίτιμον δὲ τῶν βιβλίων πρὸς εὐκολίαν οἱ ἀγορασταὶ θέλουσιν ἀποστέλει διὰ γραμματοσήμου ἢ ἄλλου μέσου κατὰ τὴν θέλησίν των πρὸς ἐμέ.

Γνωστοποιῶ προσέτι ὅτι ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ μου ὑπάρχουν ἅπαντα τὰ δυσσεύρετα καὶ μὴ, Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, Ἀόρατος πόλεμος, Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα νεωτυπωθέντα ἐν τῷ ἐν Βενετίᾳ Τυπογραφείῳ «Ο ΦΟΙΝΙΞ» καθὼς καὶ τὸ παλαιὸν Ἐκλόγιον, Πνευματικὰ Γυμνάσιατα, Ἑρμηνεῖα συνοπτικὴ τῶν Εὐαγγελίων τοῦ ἐνικυτοῦ, Ἱεροτελεστικὸν τεῦχος, Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, Ἱερογραφικὸν Ἀπάνθισμα, καὶ Ἱερὰ Ἀντιμίσια Ἁγίου Ὄρους πρὸς δὲ καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Βιβλία τύποις Κωνσταντινουπόλεως, Ἀκολουθία Ἁγίου Διονυσίου, Ἁγίου Σπυρίδωνος, Ἁγίου Γερασίμου, Ἁγίου Χαραλάμπους, Ἁγίου Νικολάου, (καὶ τοῦ νέου) Ἁγίου Παύλου, Ἁγίου Μοδέστου, Ἁγίου Ἀλεξίου, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βλαδιμήρου, καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Ὁ Βιβλιοπώλης καὶ Τυπογράφος

Β. Π. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΣ.